

6

Jag hade tänkt laga till lite mat till pappa och mig efter hemkomsten, men alla smörgåsar hade fått mig på andra tankar. Pappa var inte där heller, han höll väl på med sitt skissande någonstans. Om cirka en och en halv timme skulle jag möta Hannah. Upplysningarna om henne hade inte förändrat mina känslor. Men jag ville prata med pappa och höra om han kanske ändå visste något mer.

Efter att rastlöst ha vankat runt huset några varv, satte jag mig tillrätta i en fåtölj i vardagsrummet. Jag försökte läsa lite i min deckare, men även om den var spännande, kunde den inte hålla kvar min uppmärksamhet. Jag kom på mig själv med att läsa om samma rader tre, fyra gånger, utan att egentligen förstå vad det stod. Till slut lade jag ifrån mig boken och lät tankarna vandra fritt.

Där satt jag och drömde när min pappa återvände, nöjd och uppiggad. Ansiktet glödde efter promenaden och han drog med sig en dunst av rå svett och granskog in.

”Jaså, där sitter du och glör. Tänk om du hade lagat lite mat åt oss istället?”

Jag förklarade varför jag inte hade gjort det och pappa beklagade sig över min egoism. Han var utsvulten, för han hade minsann inte blivit bjuden på högvis med läckra mackor.

”Men det kommer du att bli. Jag har nämligen sagt till Märta att du har lovat henne ett besök snart, eftersom du fick förhinder idag...”

Pappa studsade till lite.

”Skyll dig själv”, sa jag menande.

Han gick muttrande iväg för att duscha och bad mig att i alla fall sätta på en kastrull pastavatten under tiden.

Det kändes ändå bra att göra någonting, mina tankar hade blivit allt dystrare under min överksamhet och jag behövde lite avledning från dem. När pappa kom ut ur det lilla badrummet spred pastan redan sin ånga genom köket och en stekpanna med fiskpinnar fräste på en annan platta. Jag berättade valda delar om förmiddagens möte. Han satte sig vid köksbordet med ett stort glas vatten under tiden.

”Pappa, vet du någonting mer om familjen? Om Hannah menar jag?”

”Nej, doktor Henrik, inte mycket, som du vet var jag inte särskilt intresserad av Kalles prat.”

”Snälla, spola det där ‘doktorssnacket’ ett tag”, bad jag retligt. ”Berätta bara vad du vet.”

Pappa funderade länge medan han drack sitt vatten i djupa klunkar. Jag vände på fiskpinnarna och skakade stekpannan. Snart skulle maten vara klar.

”Jag har bara hört att hon är handikappad på något sätt. Kalle sa rent ut att hon var ‘knasig’. Hur som helst, om det stämmer så lär du få svårigheter med att ha en relation till henne.”

Jag blev nedstämd av hans ord, men snart skulle jag träffa Hannah och kunde bilda mig en egen uppfattning.

Vi åt under tystnad. Jag fick nästan inte ned något, men pappa hade god aptit och satte lätt i sig det mesta av min portion också. Efter maten gjorde jag mig i ordning för mötet med Hannah. Jag tog på mig badbyxorna under kläderna, packade en handduk och hämtade en flaska saft i köket.

Jag gav mig iväg i god tid. Det var en perfekt dag för en badutflykt.

Den tidiga sommarens alla dofter var distinkta efter allt regnande. Världen kändes rentvättad och fräsch, som tagen ur en sådan där löjligt perfekt reklamfilm, som försöker sälja tvättmedel med hjälp av vackra naturscener med onaturligt klara färger.

Solen strålade från en praktiskt taget molnfri himmel och det var en bra bit över tjugo grader i skuggan. Saften skulle komma väl till pass. Jag hade fyllt en tvåliters plastflaska, med tanke på att vi var två.

På vägen tilltog min nervositet. Tänk om hon hade glömt bort alltsammans eller hade missuppfattat mig? Efter vad jag hade fått veta kände jag mig mer osäker än någonsin.

Klockan var bara tio i två när jag stod på hennes förstubro. Där kunde jag inte stå och se bortkommen ut, så jag knackade på i alla fall. Efter en ganska lång stund öppnades dörren av hennes mamma.

”Ja?”

”Jag skulle hämta Hannah. Vi hade bestämt träff. Ja, jag är lite tidig...”, svamlade jag, orolig för att Hannah inget hade sagt.

”Hannah? Jaha..., jag ska säga till henne.”

Hon gav mig en, tyckte jag, mycket misstänksam blick.

Jag såg att Hannah hade ärvt sin skönhet efter henne, hon var stilig, men hennes ansikte var slutet och ovänligt. Jag iakttog henne för att se om det fanns spår efter den förmodade misshandeln, men jag kunde inte upptäcka några. Kanske slog han henne där han visste att det inte skulle synas?

Jag var tacksam över att det inte var pappan som hade öppnat. Det var mycket möjligt att jag skulle ha sagt något olämpligt, eller uppträtt så ohövligen emot honom att jag inte hade fått träffa Hannah alls.

Mammans olust och hennes misstro mot mig var inte svår att förstå. Hon var väl rädd om sin bräckliga dotter, och litade inte på någon man med tanke på sina egna erfarenheter. Så småningom hoppades jag på att vinna både hennes och Hannahs förtroende.

Det hördes steg i trappan som ledde ned från övervåningen till hallen, och Hannah uppenbarade sig. Mitt hjärta tog ett jätteskutt i bröstet när jag fick syn på henne, det kunde inte hjälpas.

Hon var inte klädd i sina slafsiga jeans idag, utan i en kort röd sommarklänning. Hennes överkligta långa hår såg ut att ha blivit kammat alldeles nyss, och det inramade henne som en blänkande mantel. När hon kom ut till mig dansade solreflexerna i det och bokstavligen bländade mig för ett ögonblick. Klänningstyget smet åt kring hennes kropp och avslöjade kvinnliga former som fick mig att skälva.

Jag var fullkomligt betagen. Minnen av före detta flickvänner strömmade snabbt igenom min hjärna. Mitt senaste riktiga förhållande hade tagit slut efter mammas och Cillas död. Jag blev helt avtrubbad och kunde varken ta emot hennes tröst eller kärlek, eller själv ge någonting tillbaka. Efter det hade jag haft några korta misslyckade förhållanden. Det verkliga engagemanget hade lyst med sin frånvaro och det slutade med att antingen jag eller flickan gav upp försöken att locka fram det.

När jag såg Hannah vaknade alla känslor till liv igen. Hon var underbar! Jag tror att hon var omedveten om de reaktioner hon uppväckte.

Det var bara att följa efter henne för hon hade redan börjat gå. Hon hade inte ens hälsat på mig och hon såg knappt på mig heller tyckte jag. Det kändes ändå lättare att förstå det den här gången. Jag skulle ge henne den tid hon behövde.

Vi promenerade under tystnad. Idag var jag nöjd med att bara få ha den här vackra flickan vid min sida. Vi hade ett par timmar på oss innan hon skulle vara tillbaka, och jag tänkte inte förstöra något genom att försöka pressa henne.

Det var svårt att låta bli att titta på henne, hon tog andan ur mig. När sjön blev synlig fick jag min belöning. Hennes ansikte genomgick en förvandling. Det allvarliga, nästan tomma uttrycket försvann och ersattes av glädje. Ögonen lyste plötsligt upp och strålade ikapp med vattenblänket från sjön, och jag fick äntligen se henne le. Mitt hjärta dunkade som tokigt i bröstet när hon vände sitt ansikte mot mig och inneslöt mig i sin entusiasm.

”Jag vill bada!” utropade hon.

Sedan sprang hon iväg mot sjön och drog av sig kläderna. Alltihop gick så fort att det såg ut som en enda rörelse. Hon var i vattnet innan jag hann reagera. Jag hann se en snabb glimt av en blå baddräkt, och så var hon i.

När min egen förtrollning hade släppt, eller åtminstone tillät mig att röra på kroppen igen, följde jag hennes exempel.

Hon simmade som en säl, ömsom under och ömsom över vattnet. Själv var jag tyvärr ingen vidare simmare och hon slog mig med flera hästlängder. Efter en stund blev jag trött och tog mig in på grunt vatten, där jag ställde mig för att se på henne. Med det långa håret flytande efter sig, såg hon ut som en älva direkt sprungen ur en John Bauermålning. Jag var medveten om att jag romantiserade allt hon gjorde, men det spelade ingen roll. Det var skönt att *känna* någonting för en flicka igen.

Hannah verkade aldrig få nog av att bada, men jag började till sist huttra och gick upp för att saltorka på stranden. När jag satt där kunde jag faktiskt höra henne skratta där ute, jag tror till och med att hon pratade för sig själv, men jag kunde inte urskilja några ord.

Efter en hel evighet, tyckte jag, vände hon och simmade mot land igen. Hon reste sig och skakade vattnet ur håret, som en hund skakar ur pälsen. Sedan sprang hon med lätta steg upp och satte sig intill mig.

”Visst var det skönt! Du är verkligen fantastisk på att simma. Simtränar du?”

Först verkade det inte som om hon tänkte svara, för det blev tyst en lång stund. Slutligen gav hon ifrån sig ett mjukt skratt, utan att se på mig.

”Jag tycker om att bada. På sommaren badar jag varje dag. På vintern badar jag i badhuset varje torsdagskväll.”

Det var först då, när jag hörde henne uttala några längre meningar, som jag lade märke till en egendomligt monotont klang i hennes röst. Den hade inga skiftningar, utan allting uttalades i ungefär samma tonläge. Det var bara hennes skratt som gav uttryck för mer varierade känslor.

”Vill du bada tillsammans med mig i fortsättningen också?” frågade jag ivrigt. ”Jag simmar inte så bra som du, men jag tycker också om det. Sjön är vacker eller hur?”

Jag insåg att jag lät stel och onaturlig, men jag visste helt enkelt inte hur jag skulle uppträda mot den här besynnerliga flickan.

”Jag badar varje dag på sommaren”, upprepade hon, och jag funderade på om jag borde tolka det som ett jakande svar på min första fråga.

”Vi äter mellanmål klockan fyra.”

Hon tittade plötsligt på mig. Jag tyckte att hon såg ängslig ut, som om hon bad mig lugna henne på något sätt.

”Jag ska följa dig hem innan dess, oroa dig inte.”

Det var andra gången hon påpekade det och jag undrade varför. Var hennes föräldrar väldigt stränga? Hade Hannah ett ultimatum som innebar att hon måste passa tiderna på minuten för att få röra sig fritt i byn? Det förbryllade mig lite.

”Hannah... varför är det så viktigt för dig att passa mattiderna?”

Hon blev påtagligt oroad över min fråga och hennes händer uppförde en liten dans framför kroppen innan de slutligen kom till ro igen.

”Vi äter alltid mellanmål klockan fyra”, viskade hon upprört.” Direkt efteråt konstaterade hon med sin vanliga röst: ”Du har saft med dig. Jag är törstig.”

Jag blev ännu mer förvirrad över hennes tvära kast. Naturligtvis räckte jag henne saften och hon tog emot den utan att tacka eller se på mig. Hon drack länge och med uppenbart välbehag.

”Det var gott!” sa hon och tittade rakt på mig igen, med sin egendomligt fjärrskådande blick.

Jag uppfattade ett snabbt leende och tolkade det som hennes sätt att visa uppskattning för att jag hade bjudit henne. Sedan reste hon sig hastigt. Hennes smidiga, helt oförutsägbara rörelser fascinerade mig. Jag reste mig också.

”Ska vi gå en bit?” föreslog jag försiktigt.

”Ja, jag vill gå lite. Det finns en räv i skogen. Jag vet var räven bor.”

”Vill du visa mig?” utbrast jag entusiastiskt.

”Räven är inte där nu, han kommer senare.”

”Du kan visa mig ändå, du som känner till skogen. Du kan väl varenda stig här?”

Nu hade jag hennes uppmärksamhet. Hon såg lite förbi mig, men jag kände ändå att hon lyssnade noga.

”Hon är som ett vilt djur i skogen.”

Det lät som om hon citerade någon, kanske sin mamma, och hon log samtidigt inåtvänt med ett förtjusande uttryck i ansiktet.

”Vem har sagt det? Hannah, var det du som gömde dig i skogen den första dagen jag kom?”

Frågan halkade ur mig innan jag hann tänka mig för.

Hon såg förbryllad ut.

”Vem har sagt det?” ekade hon långsamt. ”Vem har sagt det...?”

Sedan vände hon sig bort och började gå. Jag slöt upp bredvid henne.

Var Hannah bara lite annorlunda, eller var hon också lätt efterbliven? Jag ville inte tro det. Vi behövde tid att komma underfund med varandra. Hon med mig, och jag med hennes speciella sätt att prata och uppträda.

”Jag såg dig”, sa hon oväntat. Hon såg framför sig i skogen, men det måste vara hennes svar på min andra fråga.

”Varför gömde du dig? Är du blyg för nya människor?”

”Hon är som ett vilt djur i skogen”, mumlade hon. ”Jag tycker inte om nya människor. Jag vill inte att de ser på mig.”

”Du vill först se dem själv ordentligt”, gissade jag, ”innan de ser dig.”

”Ja!” svarade hon med lite mer liv i rösten. Och därefter till min stora glädje: ”Du förstår.”

Jag kände att jag hade fått en viss kontakt med Hannah. Konstigt nog gjorde det mig lyckligare än det mest djuplodande samtal med någon annan hade kunnat göra. Varje litet ord kändes betydelsefullt.

Hon stannade plötsligt.

”Rävens lya.”

Jag kunde inte upptäcka den hur noga jag än tittade mig omkring. Hannah fick gå före och visa mig. Den var verkligen inte lätt att se med blotta ögat. Skogen var ganska tät här, och flera kraftiga

granar skuggade marken och gjorde det svårt att urskilja några detaljer. Rävens lya låg bakom en stor gran. Ingången var belägen under en mossbevuxen sten, nästan helt dold av nedfallna grenar, och omgiven av stubbar och stenar i varierande storlekar.

Hur i all världen hade hon hittat den?

”Räven är inte här, han kommer senare. Där är hans lya.”

”Får jag följa med dig någon gång? Jag skulle vilja se den.”

Hannah vände sig halvt mot mig.

”Lyan är där, du ser lyan”, förklarade hon.

Det märktes att hon tyckte att det var *jag* som fattade långsamt.

”Räven, Hannah”, förtydligade jag. ”Får jag följa med dig och se när räven kommer tillbaka hit?”

Hon svarade inte, men jag såg att hon tänkte efter.

”Jag måste gå hem nu. Vi äter mellanmål klockan fyra.”

Åter den där ängsliga anstrykningen i rösten.

”Okej, vi går.”

Hon vände om och vi gick tillbaka till sjön där vi hade lämnat våra kläder. Mina badbyxor var torra vid det här laget, och Hannahs baddräkt också. Jag vågade knappt se på henne, eftersom hennes kvinnliga, mjuka former fick mig att reagera på ett sätt som kanske kunde skrämma henne. I bara badbyxor skulle mina känslor synas så pinsamt tydligt.

Vi klädde på oss, och jag kunde ändå inte låta bli att kasta en längtansfull blick på henne. Klänningen dolde inte heller mycket. När hon stod så nära mig med det ännu fuktiga långa håret nästan snuddande vid min arm, tappade jag besinningen. Jag kunde inte stå emot min längtan. Spontant sträckte jag ut handen och smekte hennes sidenmjuka hår helt snabbt. Hon ryggade genast undan. Med vidgade ögon stirrade hon på mig från några meters avstånd. Händerna fladdrade som fjärilsvingar.

”Förlåt, men du har ett underbart hår, vet du det? Jag har aldrig i mitt liv sett någon med så långt hår förut Hannah. Jag ville så gärna känna på det. Förlåt om jag skrämde dig!”

”Jag tycker inte om när du rör vid mig ”, sa hon med visst eftertryck, men hon såg faktiskt inte rädd ut.

”Okej Hannah, det var dumt. Du är väldigt söt förstår du, och ditt hår...”

Jag tystnade generat.

Då log hon mot mig.

Hannah log rakt emot mig den här gången, våra blickar möttes verkligen. Jorden skakade, min kropp förvandlades till gelé och jag var förlorad.